

אוסף סיפורים של"ד

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך שמואל אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אימה חשכה גדולה נופלת עליי" [טו, יב]. (ופריו מתוק).

אחד מאישי הצבא הבכירים, סיפר מעשה מדהים שאירע עמו : בהיותי קצין באחת היחידות המובחרות והסודיות, נפלתי באחד הימים בשבי האויב, בידי ערבים אכזרים. מכיוון שהם ידעו שבידיי סודות צבאיים חשובים מאוד, הם עינו אותי כדי שאגלה להם את אותם סודות, אך שתקתי ולא גילתי מאומה . לאחר שלושה ימים, הם הודיעו כי אם לא אגלה להם את כל המידע שברשותי עד למחר בשעה שתים עשרה - זה יהיה היום האחרון שלי עלי אדמות, אך אם אנהג ב'תבונה' ואגלה, הם ישחררו אותי לחופשי .

בלילה ישבתי בצינוק וחשבתי בליבי, שמנת הייסורים שספגתי מהרשעים הללו, כבר הספיקה לי, אך את נפשי לא אמסור , ולא אשאיר את אשתי אלמנה ואת ילדיי הקטנים יתומים. גמלה ההחלטה בליבי, שמחר אגלה להם את הסודות ואצא לחופשי ...

ויהי בחצי הלילה, שמעתי לפתע את האנשים ששבו אותי, מתלחששים בחדר הסמוך. עשיתי עצמי כאפרכסת כדי לנסות להאזין לדבריהם, ומה מאוד נדהמתי לגלות שאינם משוחחים בערבית, אלא בלשון הקודש, ללא שום מבטא ערבי, אלא ממש כישראלים . הבנתי כי לא נפלתי בשבי האויב, אלא בשבי חיילים יהודים, ואין זו אלא "הצגה", שנועדה כנראה לבדוק את אמינותי . כעת החלטתי, שבוודאי לא אספר מחר מאומה, שהרי ברור שאחיי לא יהרגו אותי, אלא רק ימתינו לראות אם אכן אעמוד בניסיון. וכך היה. למחרת הם הוציאו אותי, כיוונו לרקתי את הרובה, ואמרו (במבטא ערבי): 'תספר מיד או שנירה בך למוות ! 'הודעתי נחרצות: 'אתם יכולים לירות. לא אגלה דבר וחצי דבר, ויהי מה!' הם המשיכו לנסות, אך נשארתי בשלי - 'אני מוכן למסור את נפשי, לא אפתח פי ...' ופתאום, פנה אלי אחד השבאים, והושיט את ידו לעברי: 'מזל טוב, אתה עולה בדרגה !!' אכן, היו אלו אנשי צבא יהודים, שנשלחו על מנת לבדוק האם אני מסור ונאמן מספיק, כדי להעלות אותי לדרגה בכירה יותר . וברוך ה' עמדתי בניסיון, לאחר שידעתי שאוכל לעמוד בו, כי אין זו אלא הצגה ... כיום, איש הצבא הסודי, זכה בס"ד לשוב בתשובה שלימה, וכאשר הוא מספר את המעשה, הוא מוסיף את המסר המאלף והנוקב שניתן להפיק ממנו, והדברים נוגעים ממש לעיקר הוייתנו ותפקידנו בעולמו של הקב"ה :

כידוע, אנו עומדים כל רגע בניסיון, 'לרגעים תבחננו'. מצודי היצר נראים לאדם לפעמים כמבצרים גדולים, והוא נבהל ומתפתה להאמין לאיומי היצר. חושב האדם לעצמו 'זהו, אני לא יכול יותר', ונופל בייאוש ברשתו של היצר הרע . אך עליו לזכור היטב - זו רק "הצגה", הכל דמיון והבל! השי"ת אינו מעמיד את האדם בניסיון שהוא לא מסוגל לעמוד בו ! חז"ל לימדונו (קידושין ל'), שבכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו ומבקש להמיתו, אך ה' לא יעזבנו בידו" (תהלים ל"ז, ל"ג), השי"ת נמצא עם האדם, ועל ידי עזרתו יכול האדם לעמוד כנגד כל הניסיונות. וב'פסיקתא רבת' (פרשה מ"ה), מובא משל נפלא על הפסוק (הושע י"ד, ב) 'שובה ישראל עד ה' אלוקיך': "משל לבן מלך, שהיה רחוק מאביו מהלך מאה יום . אמרו לו אוהביו, חזור אצל אביך. אמר להם, איני יכול. שלח אביו ואמר לו, הלך מה שאתה יכול לפי כוחך, ואני בא אצלך בשאר הדרך. כך אמר להם הקדוש ברוך הוא

לישראל, שובו אלי ואשובה אליכם". הקב"ה לא תובע מן האדם יותר ממה שבכוחותיו לעשות. ואם יעשה לפי כוחו, 'אני בא אצלך בשאר הדרך!' וכאשר עומד אדם בניסיון, הוא עולה בדרגה, וכידוע, ניסיון הוא מלשון 'נס' - "נתת ליראיך נס להתנוסס" (תהלים ס', ו'), ניסיון אחר ניסיון, וגידולין אחר גידולין, בשביל לנסותן בעולם, בשביל לגדלן בעולם, כנס הזה של ספינה" (ב"ר, פר' וירא נ"ה). העמידה בניסיון אפוא, היא מנוף לעלייה ולהתרוממות!

הנענועים (נועם שיח – וירא)

סיפר בנו של מרן הגה"ק ה"חפץ חיים" זי"ע, שבזמן מלחמת העולם הראשונה היה מאוד קשה למצוא אתרוג כשר לברכה כדי לקיים מצות נטילת לולב, וגדולי ישראל כפשוטי עם, עשו מאמצים מרובים למצוא אתרוג כשר כדי לקיים את המצווה, וכמובן שגם אביו ה"חפץ חיים" זצ"ל עשה מאמצים מרובים לזכות לאתרוג כשר לברכה, ולאחר שיגע והתאמץ מאוד מאוד, אינה ה' לידו והשיג ה"חפץ חיים" אתרוג כשר לברכה משנה שעברה, ועליו בירך בסוכות "על נטילת לולב" בשמחה רבה, ויצא ידי חובתו.

מספר הבן, שבחג הסוכות, נפלאו מתפללי הבית המדרש לראות את אביו ה"חפץ חיים" בעת אמירת הלל שהוא אינו מנענע עם הד' מינים, והיה זה לפלא גדול, כי הלא היה לו אתרוג כשר בו קיים את המצווה, ולמה לא נטל את הד' מינים כדי לנענע עמם בעת ההלל, והיו כאלו שניגשו אל ה"חפץ חיים" ושאלוהו לפשר הדבר. כששמע את השאלה, הסביר ה"חפץ חיים" בפשטות ובתום לב, שבהיות והשנה אין ד' מינים מצויים לכל הקהל, חוששני מאוד, שמא כאשר יראוני המתפללים שאני מנענע בעת אמירת ההלל – דבר שאין ביכלתם לעשות השנה – יצער אותם הדבר מאוד מאוד, על שהם אינם יכולים לעשות כמוני לנענע בעת אמירת ההלל, א"כ – אומר ה"חפץ חיים" – עשיתי חשבון, שיותר נכון לוותר על הנענועים בעת אמירת הלל – שזה אינו מעיקר הדין, רק מנהג בעלמא, מאשר כן לקיים מנהג זה ולנענע בעת ההלל – תוך כדי שאני מצער את כל המתפללים ועובר על כמה לאוין ועשין...

חשבון האושר (פרפראות גימטריות, לך-לך)

אדם קשיש בן 92 שדואג לטפח את המראה שלו, עבר היום לגור בבית האבות שבו אני עובד. אשתו, אשר לה היה נשוי במשך 70 שנה, נפטרה לאחרונה וכך הוא מצא את דרכו אלינו. אחרי שחיכה בסבלנות במשך מספר שעות בלובי של בית האבות, הוא חיך כשאמרתי לו שחדרו מוכן.

כשהוא הלך למעלית באיטיות בעזרת מקל ההליכה שלו, תיארתי לו את חדרו הקטן, כולל הסדין שנח מול החלון אשר משמש כווילון. "אני אוהב את החדר הזה", הוא אמר בהתלהבות של ילד קטן שבדיוק קיבל כלבלב חמוד ליום ההולדת. "אדוני, עוד לא ראית את החדר. חכה מס' דקות, אנחנו כבר מגיעים אליו", אמרתי לו. "אני לא צריך לחכות",

ענה האיש הזקן. "אושר הוא משהו שבוחרים מראש. בין שאוהב את החדר ובין שלא, זה לא תלוי ברהיטים שבו או בעיצובו, אלא בדרך שבה אני בוחר לראות אותו. כבר החלטתי בראשי שאני אוהב את החדר, והחלטה שכזו אני עושה מדי בוקר כשאני קם מהמיטה. הבחירה היא בידיי; אני יכול לבלות את ימי במיטה ולהתלונן על כל הקשיים שאני חווה עם החלקים שכבר לא עובדים בגופי כמו שצריך, או שאני יכול להודות על כל החלקים שעדיין עובדים נהדר. כל יום הוא מתנה, כל עוד אני יכול לפתוח את עיניי. אני מתרכז ביום החדש שלפניי ובכל הזיכרונות המאושרים שצברתי במהלך חיי. זיקנה היא כמו חשבון בנק, אתה מושך בחייך המאוחרים את כל ההפקדות שעשית במהלך הדרך אליה".

חשבתי לרגע על מילותיו של אותו קשיש, ופתאום הכל נהיה הגיוני. הוא גרם לי להבין שבמהלך החיים אנחנו צריכים להפקיד את האושר שלנו בחשבון הבנק של הזיכרונות שלנו. כך תמיד יהיה לנו אוצר שאותו נוכל להוקיר. שלחתי לך את הסיפור הזה כדי להודות לך על החלק שלך במילוי חשבון בנק הזיכרונות שלי, שאותו אני עדיין ממלא. רציתי גם להזכיר לך לחיות את חייך באושר, לשחרר מליבך כל תחושת שנאה ומראשך כל דאגה, לחיות בפשטות, לתת יותר ולצפות לפחות. זוהי נקודת המבט של אותו איש קשיש על החיים...

כבוד האישה (ענף עץ אבות)

מסופר על שני עשירים מופלגים, ראובן ושמעון, שישבו בסעודת המשתה של יום הפורים, אכלו שתו ושמחו. בדרך כלל העשירים לא אוהבים לספר איך הגיעו לעשרם, אבל בשעת סעודת המשתה נכנס יין יצא סוד. קם ראובן והתחיל לספר: כל עושרי בא לי הודות הרב המקומי רב פלוני, כי בהיותי פעם בעת דרשתו, שמעתי שאמר, שכל המכבד את אשתו במלבושים נאים ובבגדי צבעונים ובתכשיטי כסף וזהב יקרים זוכה לעושר גדול. את חטאי אני מזכיר היום, כי קודם שאשמע דרשה זו, הייתי מקמץ מלקנות מלבושים לאשתי, אך מאותו היום ששמעתי את הדרשה הייתי דוחק את עצמי, וקונה לאשתי תכשיטים ומלבושים נאים יותר מכפי יכולתי, ומכבד אותה בכל כוחי, ומאז הצלחתי להתעשר עושר רב, וארובות השמים נפתחו, להמטיר עלי שפע רב של עושר, שבכל אשר אני פונה מצליח, תהילות לאל יתברך ...

ויען שמעון ויאמר, גם אני סיבת עושרי בזכות דרשה ששמעתי מהרב המקומי, שדרש "עשר תעשר – עשר בשביל שתתעשר, כי מי שנותן מעשר מכל נכסיו ורווחיו לצדקה לעניים מתעשר. האמנתי בדבריו באמונה שלימה, ומאז הייתי נותן בעין יפה מכל נכסי ורווחי מעות המעשר לעניים ליתומים ולאלמנות, ומאז נפתחו ארובות השמים והריקו עלי ברכה עד בלי די בעושר מופלג ואני חייב לתת תודה לרב כי בסיבת דרשתו נעשיתי לעשיר גדול. אבל האמת שכעת אני מתרעם עליו. שהדרשה שאמר באזניך לכבד את האישה במלבושים ותכשיטים, היא יותר טובה, כי הלוא כל מה שאתה מוציא לצורך

הלבשה וקישוט הכל נשאר אצלך בבית, וכל פעם שאתה רואה את אשתך במלבושיה הנאים ותכשיטיה היקרים, אתה נהנה מזה, כי חן אישה על בעלה. לא כן אני ששמעתי רק את הדרשה של המעשר, ואני נותן הון תועפות בכל חודש וחודש, מכל נכסי ורווחי לעניים, ולא נשאר אצלי מאומה מהמעשר, ולכן חמסי על הרב, שלא אמר את כל סגולות העושר שיש לו בדרשה אחת, שכל אחד יברור לו אשר ימצא חן בעיניו לטובתו ולעושרו.

למחרת היום הלך שמעון אל הרב ואמר לו, קודם כל אדוני הרב, אני מודה לכבודו על דרשותיו הנפלאות והאמורות בטוב טעם ודעת, על פי מאמרי רבותינו הקדושים, ואשר בזכות שבאתי פעם לדרשתו ושמעתי את דברות קדשו, התעשרתי, ומצאתי און לי ... אבל יש לי תערומת על כבוד תורתו, כי למה לא הזכרת עוד עצה לעושר, כפי ששמע חברי ראובן, והעצה לכבד את האישה ולקנות לה מלבושים נאים ותכשיטים יקרים וכו', שלדעתי היא עצה יותר טובה, כי הכל נשאר אצל המכבד את אשתו במלבושים ותכשיטים, ואילו אני צריך לתת את המעשר לעניים ולנצרכים, ומדי חודש בחדשו אני נותן הון תועפות מן המעשר של רווחי ...

הרב לקח ספר תהילים. והראה לו מה שכתוב במזמור מט (פסוק יז) 'אל תירא כי יעשיר איש כי ירבה כבוד ביתו כי לא במותו יקח הכל לא ירד אחריו כבודו'. הכוונה, העושר שבא בגלל שהרבה כבוד ביתו, ביתו זו אשתו, שנקראת בית, והמכבדה זוכה לעושר, כאשר עשה ראובן, והצליח להתעשר, אל תקנא בו, ותאמר הלואי וגם אני עשיתי כמוהו, ולמה זה אנכי נותן לאחרים מעשר מכל רווחי. אל תאמר כן, כי לא במותו יקח הכל, כי במותו הכלי שאר כאן. אבל אתה שנתת מעשר, העושר שלך הוא רק בבחינת פירותיהם בעולם הזה אבל הקרן של מצות הצדקה מובטח לך לעולם הבא, ומיועד לך שכר גדול ונצחי בעולם הבא.

לא לפגוע (נועם שיח - וירא תשפ"א)

בשכונת "בית וגן" בעיה"ק ירושלים נמצאת הישיבה הגדולה "קול תורה", המשגיח הגה"צ רבי גדליה אייזמן זצוק"ל התגורר בקרבת מקום, ברח' וייסבורד, והדרך מביתו לעבר הישיבה עברה דרך קבע ברחובה הראשי של השכונה רח' הפסגה. בכל בוקר היה צועד רבי גדליה מביתו לעבר הישיבה לתפילת שחרית, ובחזרה מהישיבה לביתו, מעולם לא ניאות שמישהו יסייע לו וייקח אותו ברכב, אך דבר אחד מופלא בכל זאת היה שונה בהליכתו זו, פעם אחת בשבוע, פעם יחידה, היה משנה רבי גדליה את הליכתו, ובמקום לצעוד מביתו דרך רח' הפסגה לעבר הישיבה, הוא הלך בשביל צדדי המחבר את רח' ברגמן עם רח' תורה ועבודה המוביל לישיבה. הייתה זו דרך בשביל של עפר שאינו סלול, ובימי גשמים וקור אף היה השביל מלא בבוץ ולכלוך שהקשה על המתהלכים בו. היה זה דווקא בשבת בבוקר קודם התפילה, מדי שבת בשבתו הקפיד רבי גדליה לילך דרך אותו שביל בדווקא, למרות שבחזרה מן הישיבה היה חוזר בדרכו הרגילה דרך רחוב הפסגה.

בנו שהיה צועד עמו בקביעות, שם לב לשינוי זה שנוהג בו אביו. באחת השבתות פנה אפוא לאביו ושאל אותו מפני מה הוא משנה את הליכתו דווקא בשבת בבוקר קודם התפילה, אף הוסיף: והרי בשבת נצטוונו על כיבודה, וכי עונג שבת הוא לילך דווקא בשביל רעוע זה, ולא בדרך המלך בה מתהלך הוא כרגיל? השיב לו רבי גדליה: בכל יום מקפיד אני להקדים לכל אדם "גוט מארגען", שכן ראוי להקדים שלום לכל אדם, במקרה שאני פוגש באדם מבני עדות המזרח וחוששני שלא יבין את ברכתי בשפת האידיש, אני אומר לו "בוקר טוב", אך בשבת יש לי בעיה עם הדבר, כי אם אפגוש באחד מבני עדות המזרח, שאולי לא יבין את הביטוי "גוט שבת", אצטרך לומר לו "שבת שלום", והרי דין הוא שאסור להזכיר "שלום" קודם התפילה, ואם לא אענה לו בפי כדרכי רק בהנהון ראש, שמא יפגע הלה מחמתי, לכן דוקא בשבת קודם התפילה אני מקפיד לילך דרך שביל העפר שבו אין האנשים מצויים, וכך לא אצטרך להיכשל באמירת שלום קודם התפילה ואף אחד לא יבוא להיפגע על ידי.

הדבר מפליא ביותר, איך יכול יהודי לשנות את סדר יומו במשך עשרות שנים ולעשות דבר המטריחו יתר על המידה, רק כדי למנוע את עצמו מאפשרות של פגיעה כלשהי בכבוד הזולת.

מוהל ההצלה (על-פי 'הדרת מרדכי')

שני השליחים נכנסו בסערה לביתו של הרב מרדכי וייצל-רוזנבלט, רבה הנערץ של אושמינה שבליטא. בגדיהם היו מאובקים, הזיעה ניגרה מפניהם, וניכר היה שעשו מאמץ מיוחד לבוא לבית הרב במהירות.

"מנין אתם?", שאלם הרב במאור פנים.

השניים נקבו בשמה של עיירה רחוקה ברוסיה. "טפלו עלינו עלילת דם!", אמרו בקול בוכים. "שלושים ושישה יהודים מואשמים בהריגת גוי לצורך שימוש בדמו לאפיית מצות. אם יורשעו, יתרחש פוגרום איום ביהודי הקהילה. העיתונות המקומית מלבה את אש השנאה".

הרב הניף ידו בביטול וקרא: "אל תדאגו, לא יהיה פוגרום. הנאשמים ייצאו זכאים בדין, וזממם של שונאי ישראל יחזור אליהם".

עיני השליחים אורו. דבריו המרגיעים של הרב הפיחו בהם עידוד. הם הודו לו ויצאו בשמחה גדולה להביא את דבר ההבטחה המעודדת לאחיהם השרויים בחרדה.

אך יצאו השניים מהבית נקש בדלת יודל אסטרובסקי, אברך צעיר, שקיבל צו גיוס לצבא הצאר. הוא הרכין את ראשו לפני הרב וביקש את ברכתו, משוכנע שיזכה ב'פטור' שמימי. אבל הצדיק הפתיע אותו: "אתה לא תשוחרר מהצבא", קבע.

רוחו של יודל נפלה בקרבו. הוא תלה מבט תוהה ברב, וזה המשיך בדבריו: "קודם גיוסך עליך ללמוד את מקצוע המילה ולהתמחות אצל שני המוהלים בעירנו, ר' אבא לסקס ור' הירשלה".

נבוך ומבולבל יצא האברך מהבית. בטרם הצליח לעכל את העובדה שיתגייס לצבא הצאר, נחתה עליו ההוראה ללמוד את מקצוע המילה...

רגליו נשאוהו אל ביתו של המוהל ר' אבא. את תקופת ההמתנה למועד הגיוס העביר יודל בלימודים נמרצים. אחרי שהשלים את לימודיו ההלכתיים והמעשיים הוסמך למוהל.

בבוא היום בא יודל ללשכת הגיוס, הולבש מדים ונשלח למחנה הצבא בעיר המחוז. יודל חשב: אני הולך אל הלא-נודע. מן הסתם אסבול חרפת רעב, שכן לא אכניס לפי מזון לא-כשר. אפנה אפוא תחילה למסעדה יהודית כשרה, לארוחה אחרונה משביעה.

יודל מצא את דרכו לאזור היהודי. הוא נכנס למסעדה וסעד את ליבו. כשסיים, הלך למחנה וחיפש את הקצין הממונה על המגויסים החדשים. "אסטרובסקי! מדוע איחרת?!", גער בו הקצין, ואז התרכך: "טוב שכבר באת. הגנרל היה פה קודם ושאל אם החייל היהודי כבר בא".

בתוך זמן קצר מצא עצמו יודל מול הגנרל. הוא הצדיע בחשש. "הבנתי שאתה מוהל", אמר הגנרל ישירות.

"אכן", אישר יודל.

"טוב, טוב", אמר הגנרל, "הקשב היטב. אשתי יהודייה ונולד לנו בן. בימים האחרונים היא מתעוררת בבוקר מבוהלת ומספרת על חלום מוזר ובו יהודי זקן מצווה עליה למול את בנה. ביטלתי את דבריה, אבל החלום חזר ונשנה, והיא דרשה שאשיג מוהל מיד.

"הבטחתי לה שכך אעשה, ועדיין פטרתי בלגלוג את כל החלומות שלה. אמש סיימתי את יום עבודתי ושמתי פעמי לביתי. כשהתקרבת לבית שמעתי קריאות 'הצילו'. רצתי פנימה וראיתי יהודי זקן, בדיוק כפי שתיארה אשתי בחלומותיה.

"שאלתי את הדמות: 'מה אתה רוצה מאשתי?!'. הלה השיב: 'אני דורש שתמול את בנכם'. ניסיתי להתחמק ממנו: 'מנין אשיג מוהל?!'. הזקן אמר: 'דאגתי לזה. למחנה יבוא חייל יהודי ושמו אסטרובסקי, שהוא מוהל מומחה'.

"באותו רגע התעשתי. הפחד הראשוני התפוגג ואת מקומו מילא כעס רב. חשתי שכבודי נרמס על-ידי היהודי הזה. שלפתי את אקדחי בכוונה להמיתו, אך כאשר כיוונתי את האקדח לעברו – האיש פשוט נעלם. נדהמתי. והנה באת למחנה, כמו שאמר הזקן".

הגנרל הוביל אותו לביתו והכניסו לחדר האורחים. הוא ערך את הברית כדת וכדין, והחזיר את התינוק לאמו, כדי להרגיעו.

בעודו ממתין שם ראה עיתון על השולחן. כותרת בולטת סיפרה על משפט מסעיר שבמרכז שלושים ושישה אשמים יהודים בהריגת נוצרי. יודל הזדעזע. דמעות זלגו מעיניו. ליבו התמלא כאב על גורל אחיו הנרדפים. הוא לא מצא מנוח לנפשו.

כשחזר הגנרל לחדר מצא את החייל הצעיר בוכה. "מדוע אתה בוכה, חייל?!", שאל. יודל הצביע על העיתון וזעק ממעמקי ליבו כנגד העלילה הנוראה. "שאל את אשתך היהודייה אם ראתה בבית הוריה שימוש בדם למצות!", קרא. ואל האישה אמר: "כיצד תעמדי מנגד כאשר אחייך עומדים לפני גורל נורא על לא עוול בכפם?!".

נשמתה היהודייה של האישה התעוררה. היא לחצה על בעלה להיכנס לעובי הקורה ולהפעיל את כובד השפעתו. ואכן, הגנרל התערב אישית בפרשה, בא בעצמו לבית המשפט והתעמת עם התובע ועם השופטים, שהופתעו מהסניגור הבלתי-צפוי שהגן על היהודים בלהט. בסופו של דבר היהודים יצאו זכאים, ותחת זאת נפתחה חקירה חדשה, וזו הובילה לרוצח האמיתי – משרתו של הכומר.

מלאך המוות (פטנט רשום, המודיע ט' בחשון תשפ"א)

זהו סיפור מאלף, על כיבוד אם שהציל ממוות. אנשים מחפשים סגולות איך ובמה להינצל – הנה סגולה, שהתורה עצמה מבטיחה עבורה אריכות ימים, כיבוד אב ואם. הסיפור על כל פרטיו מדויק, ורק שם האיש חסר, באשר איננו חפץ בפרסום שמו. הנה סיפורו בגוף ראשון, כפי שמספר ל'המודיע' הסופר א. סתיו ששמע זאת מן דודו.

בגל הראשון חליתי בקורונה. בימים הראשונים הסתדרתי בבית די טוב. אבל אז התחילו קשיי נשימה. ערב אחד נחנקתי והתקשרתי לרופא והוא שלח את מד"א. הם מדדו סיטורציה וכו' ואחרי התייעצות הוחלט שצריך להעביר אותי בדחיפות לבית חולים, לחבר אותי לחמצן. לא אלאה בתיאורים, איך טולטלתי מבי"ח לבי"ח בגלל העומס, ואיך לילה שלם במיון בכלל לא ניגשו אלי ואני נחנק בלי חמצן, עד שאחרי התערבות משפחתי מבחוץ ולחצים שונים, ניגשו אלי וחיברו אותי. למעשה אושפזתי וקיבלתי כמובן טיפול מקצועי. אעפ"כ, מצב הנשימה רק הלך והדרדר. נאסר עלי לדבר אפילו מילה. כוחותיי עזבוני והרופאים הסבירו שהגוף נלחם לנשום וזה מחסל את כל הכוחות.

הסיטורציה ירדה למרות הגברת החמצן, והרופאים המליצו על הנשמה, כלומר בהרדמה. זה היה יום שלישי בשבוע שעת לילה. רופאי בית החולים התייצבו ליד מיטתי, והורו לי לחתום על הסכמה להרדמה ולהנשמה. התנגדתי בכל כוחותיי הדלים. למה התנגדתי כי ראיתי סביבי יותר מידי דברים. ראיתי אנשים שהיו במצב די טוב, עצמאיים וחיוניים, אך כאשר הם התדרדרו להנשמה ולהרדמה, תוך כמה ימים הם נפטרו. לא כולם כמובן. הרוב עוברים את זה בשלום. אבל די היה לי במה שראיתי עם אנשים שהיו נראים מלאי חיות וחיוניות שהספקתי לשוחח עמהם וליצור עמהם קשרים, ובהתדרדרות מפתיעה הובלו למנוחות ממיטות הסמוכות לידי.

אני עצמי עוד אתמול ושלשום הסתובבתי במחלקה ועזרתי לאותם אנשים בפעולות פשוטות שהיו צריכים בהן עזרה, בהנחת תפילין וכדומה, עד שהם הורדמו. אז עכשיו תורי? חלילה זה הסוף?? לא מסכים. הרופאים ראו את התנגדותי ואמרו לי: אנחנו נותנים לך דחיה עד מחר בבוקר. ניתן לך לעבור עוד את הלילה כך, בתוך מעקב זהיר, אבל מחר בבוקר אתה חייב לחתום. המצב לא יכול להימשך כך יותר.

בינינו, הם די צדקו. אכן התקשיתי מאד בנשימה, עם החמצן ועם הכל. אם לא ראיתי בעיניים את מלאך המוות למראשותיי, הרגשתי אותו... הם הלכו ואני נשארתי עם עצמי ועם מחשבותיי. בעצם הייתי כבר מיואש. הבנתי שזה הולך לקראת הסוף. לא האמנתי שאשרוד את ההנשמה במצבי, כי הגעתי כבר לבית החולים עם סיפור רקע, מה שקרוי היום חולה בסיכון. ואז, ברגע אחד, בשעת לילה מאוחרת, בין מחשבת ייאוש אחת לשנייה, פרצתי בבכי נורא מעומק הלב, התפללתי בכל כוחי, וזעקתי חרישית במילים אלה: "אימא! אימא שלי ע"ה. את היום בשמים ויודעת את האמת. מחר יום רביעי! את תתני שירדימו אותי ביום רביעי?! אל תתני! את לא תתני". ונרדמתי או התעלפתי. לא ברור. מה היה פשר הפניה של איש לאמו ומה הקשר ליום רביעי? הנה פשר הדברים.

אמי ע"ה הייתה ידועת חולי מאז שאנחנו הילדים זוכרים אותה. היא עברה שיתוק ילדים, ולעת בגרותה הייתה מוגבלת. כולנו נישאנו ב"ה והלכנו איש איש לדרכו ולעירו, אבל את אימא לא זנחנו. היא הייתה זקוקה לנו. מאז נישואי גרתי בבית שמש. אימא ע"ה התגוררה עם אבינו שליט"א במודיעין עילית. עשינו תורנות בין האחים והאחיות, מתי כל אחד ילך להיות אתה ולסעוד אותה. אני קיבלתי את יום רביעי. במשך כעשרים שנה, מיום נישואי ועד שהיא נפטרה, הייתי קם כל יום רביעי בבוקר ונוסע לאמי, מבית שמש למודיעין עילית, ונמצא אתה כל היום כולו. קונה לה, הולך אתה לטיול, כולל עזרה בהתארגנות שלא הייתה פשוטה. לפעמים עמל של שעות לשכנעה להתגבר ולצאת, מה שבמצבה היה הכרחי לחייה ולבריאותה. מסב אתה לסעודה, משוחח עמה ומנעים את זמנה ומשתדל לדאוג לצרכיה, יום שלם. פעם בשבוע. שבוע אחרי שבוע. לא שנה. לא שנתיים. עשרים שנה. ביום רביעי.

אתה מבין שקביעות כזאת זה אומר, לא לוותר בשום מצב. לא כשקשה לך בבית. לא כשאתה עצמך לא מרגיש הכי טוב. לא כשקמת על צד ימין ולא כשקמת על צד שמאל... לא כשילדיך צריכים אותך ולא כשפרנסתך מציגה לך. בכל מצב ובכל תנאי. בכל מזג אויר ובכל מצב רוח, אתה קם ונוסע. ותמיד ביום רביעי. זה מה שצף ועלה לפני באותו לילה שבין שלישי לרביעי. זה מה שפרץ אצלי סכר דמעות וגרם לי לפנות לשמים בתפילה. ביקשתי שאימא תהיה מליצת יושר עבורי. היא יכולה להעיד שהכל אמת. היא קיבלה את פני כל יום רביעי. אף פעם לא אכזבתי. יום רביעי. היום של ה'כיבוד אם' שלי. ביום הזה שירדימו אותי? הקב"ה שמע את תפילתי ובזכות המצווה החזירני לחיים.

בהמשך הלילה נכנס הרופא לעקוב אחר המדדים הנוחתים שלי, אם חלילה לא הגיע רגע קריטי, ולהפתעתו הוא לא ראה ירידה אלא עליה והתייצבות. הוא לא הסתיר את

השתוממותו . בבוקר באו הרופאים למיטתי, וכשבדקו את הסיטורציה פרצה מפיהם קריאת הפתעה: "מה קורה כאן, הסיטורציה שלך זינקה בעשר ספרות. ניצחת את הקורונה! כל הכבוד. אתה לא צריך הנשמה!" ברוך השם כך היה. הסיטורציה עלתה ועלתה ונשארה יציבה. גם כשהחלישו את עוצמת החמצן, הצלחתי לנשום בכוחות עצמי . בתחילה היה מדובר שאזדקק לחמצן לאורך חודשים, והנה הנס והפלא, שכעבור כמה ימים כבר התפניתי למלונית קורונה עם ניסיון להיגמל מהחמצן. ניסיון שהצליח . כעבור כמה שבועות כבר הייתי בבית, בריא , אף כי חלש . לא הרדימו אותי ביום רביעי. וגם לא בחמישי וגם לא בכלל. ברוך השם שהחזירני לבין החיים. כה ייתן ה' וכה יוסיף, בריאות איתנה לי ולכל עם ישראל .

מי אמר שזה קל להיות יהודי. לפעמים צריך עשרים שנה לקיים מצות כיבוד אם בהידור, כדי להינצל מקורונה אחת ...